

20
*maschio
italiano*
paslapčių

JURGA JURKEVIČIENĖ

Stilingi egoistai

Ką apie vyrus ir madą galite
sužinoti iš stilingiausių italų

Jurga Jurkevičienė

Stilingi egoistai

Ką apie vyrus ir madą galite
sužinoti iš stilingiausių italų

Ižanginis žodis

Vyriška mada kur kas sudėtingesnis reikalas nei moterų. Čia apstu įvairių tabu, nusistovėjusių normų ir tradicijų. Laužyti jas – tikras malonumas ir, žinoma, aukštasis pilotažas, nes riba tarp stiliaus ir beskonybės – labai plonytė. O šiaip jau – vyrų mada yra drąsa!

Lietuvoje dar gana neseniai pradėjo rasti miesto stileivos ir dendžiai. Iš pat pradžių – kiek nedrąsiai, bet pastaruoju metu jau galime kalbėti apie vyrų mados apraiškas mūsų krašte. Ir kalbu ne tik apie spalvingesnį kaktaraištį po kaklu ar sportinę avalynę prie klasikinio kostiumo. Atėjo laikas, kai gatvėse, vakarėliuose ir naktiniuose klubuose galima sutikti ištis stilingų ir madingų vyrų, sekančių mados vėjais. Daugelis jų – kosmopolitiški, išlaisvėjusios asmenybės, nebeturintys vidinės baimės atrodyti kitaip. Seniai supratau, kad madai reikia vidinio poreikio ir polėkio, nes stilius – tai žmogaus santykis su apranga, jo gyve-

nimo būdas, pomėgiai. Žinau, ko tikrai nereikia, – specialiai bandyti susikurti stilių – patirsit fiasko. Tai ilgas ieškojimų, mėginimų ir išbandymų kelias. Juolab kad stilius formuojasi visą žmogaus gyvenimą.

Stilius – visuma. Tai aprėpia ne tik drabužius. Tai ir jūsų laikysena, mokėjimas bendrauti, išsilavinimas, pasaulio pažinimas... Nieko čia naujo, matyt, nepasakiau... Ir jokia mergina ar žmona deramai nepasirūpins savo vyriškio garderobu. Vyrai to turi reikėti ir tai turi rūpėti pačiam. Atkreipkite dėmesį į italus vyrus – pasitikintys, drąsūs, elegantiški, ekspresyvūs. Žinoma, matyt šios nacionalios vyruose saulė, šiluma ir istorija užkodavo vidinės laisvės ir pasitikėjimo savimi geną. Jų dėvima apranga – nuo paplūdimio šortų iki klasikinių kostiumų – visuomet traukia akį spalvų derme, teisingu kirpimu, subtiliu detalių parinkimu. Italų moda – nuostabus mados meno, elegancijos ir praktiškumo derinys. Italai retai kada suklysta pasirinkdami drabužius. Visą laiką žavėjaisi italų mados dizainu, kuris pirmiausia vadovaujasi funkcionalumu. Manau, kad Lietuvos vyrams labai artima ši aprangos filosofija, nes nuo senų laikų esame pratę dėvėti tokius drabužius, kurie pirmiausia yra patogūs, o tik tuomet – gražūs ir kokybiški. Per tą ilgą sovietinį laikotarpį (kai parduotuvėse tiesiog nebuvo ko pirkti) neugdėme skonio, praradome stiliaus pojūtį. Nors dar koncertuose ir teatruose sutinku garbaus amžiaus senjorų, žinančių, ką su kuo dėvėti dera. Todėl visuomet džiaugiuosi gatvė-

je sutikęs drąsesnius sprendimus, ryškesnes nei pilka ir juoda spalvas. Beje, net ir šios spalvos išmanančio vyriškio garderobe atras deramą vietą ir dėvėti skirtą laiką. Sveikinu jaunuolius, sugebančius neišleisti daug pinigų ir atrodyti madingai bei skoningai. Sakysite, kad jaunimas dabar dėvi tik išstamptus megztinius? Anaipol, nutįsęs megztukas nelygu nutįsusiame megztukui. Yra labai stilingų ir skoningai nutįsusių megztukų. Kita vertus, geriau toks megztukas nei perspaustas stiliaus nesusipratimas, nes mada toli gražu nėra garsių ir prabangių prekių ženklų rinkinys. Geras stilius, subtilus skonis ir estetika nerėžia akies taip, kaip beskonybė ir tuštybė. Skonis tylus, neskoningumas – rėksmingas.

Dabartiniame tempo amžiuje mados informacija tikrai prieinama kiekvienam. Prieš dešimtmetį oro uoste pirktą

vyrų mados žurnalą skraidindavau į Lietuvą kaip didžiulę vertybę, o knygas apie dizainerius ir madą pirkdavau net nesigilindamas, kokia kalba jos parašytos. Laikai pasikeitė – internete galiu rasti šviežiausias naujienas nuo bet kurio pasaulio podiumo. Man, jau beveik du dešimtmečius dirbančiam mados srityje, nesunku susivokti tame naujienų sraute, tačiau taip išsamiai domėtis mada ne kiekvienas vyriškis turi laiko, todėl bet koks profesionalų bandymas pagelbėti šioje srityje yra sveikintinas.

Kita vertus, mus vis dar sustinka pagal drabužius. Negi nesvarbus pirmasis įspūdis? Mėgstama sakyti, kad mada – tuštybė. Žinoma – tuštybė! Bet gyvenime tiek daug laiko paleidžiame vėjais, kad trumputis stabtelėjimas kasryt prieš veidrodį yra tik nedidelė dalis veltui išvaistyto laiko.

*Egidijus Sidaras,
stilistas*

Apie knygą

„Kad italas myli gyvenimą, žino visas pasaulis.“

Jurga Jurkevičienė

Fotografas
Liudas Masys

Gyvenimo būdo arba laimingo gyvenimo vadovėlio vyrams idėją pasiūlė vienas lietuvis verslininkas. Jį pažinojau dar mokyklos laikais: keleriais metais vyresnis jaunuolis man atrodė tikras vyriškumo simbolis. Prieš metus Druskininkuose mano knygos moterims „Itališkos elegancijos kodas“ pristatymo metu šis lietuvis įteikė gėlių ir su mažyčiu priekaištu paklausė: „Jurga, o kada parašysite knygą mums – vyrams?“

Tai buvo netikėta, nors penkiolika metų lankausi Florencijos „Pitti Uomo“ ir Milano vyrų mados savaitėse. Stipriosios lyties elegancija man tiek pat artima ir suprantama, kaip ir moterų. Tiesa, jei taisyklės ir elegancijos paslaptis moterims išdėstyti yra paprasta – juk pati priklausau šiai lyčiai, – tai prisiliesti prie daug trapesnės vyro būties yra baugu.

Prisipažinsiu, atvykusi į Italiją prieš du dešimtmečius, o ypač gyvendama Toskanoje, prisibijodavau italų vyrų. Sub-

tilios *battute* (it. *kandžios replikos*), dailiai suformuota barzdelė *pizzetto* ir priglundę, per ankšti džinsai bei marškiniai (tada man taip atrodė) mane gąsdindavo. Tie vyrai man atrodė be galo pasitikintys savimi, jokio tikslo nesiekiantys, atsipalaidavę, pasipūtę egoistai. Bet paslapčia jais žavėjausi, net truputį pavydėjau. Tiesiog jie man atrodė laimingesni negu mūsų vyrai ir tai mane siutino. *Bet kodėl jie tokie?* – mintis man nedavė ramybės.

Ir šiandien jie tokie. Bet aš jau žinau, kodėl. Jie pasitiki savimi, nors, atrodytų, finansų krizė Pietų Europoje juos turėjo sugniuždyti pirmiausia. Juk ji sugriovė ištisas šeimas, įmones ir galybę kitų valstybių vyrų. Stiprioji lytis Italijoje irgi yra šeimos maitintojai, partneriai, įmonės vadovai, jiems nesvetimas atsakomybės jausmas. Ir vis dėlto jie išliko, yra stilingi, žavūs ir džiaugiasi gyvenimu. Kas suteikia jiems galios eiti pirmyn ir tikėti?

Šiandien mūsų lietuviai vyrai kitokie nei prieš du dešimtmečius, kai aš išvykau į Italiją. Jie užsidirbo nemažai pinigų, keliauja ir lankosi brangiose drabužių parduotuvėse. Prabangiai rengiasi, stengiasi galantiškai asistuoti moterims, plečia akiratį studijuodami tokią subtilią sritį kaip enogastronomija. Vyrai tobulėja, ir tai yra puiku!

Kartais galvoju, kad italų laimė yra užkoduota jų DNR, ir šiandien jau neabejoju, kad sėkmę jiems užtikrino jų mama, todėl ir kelias į vyriškumo olimpą buvo daug trumpesnis, ne toks skausmingas kaip mūsų vyrams.

Šioje knygoje kalbėsiu ir apie psichologines problemas, apie vyrų vaikystę. Tai bus savotiškas ekskursas atgal, autopsichoanalizė, kuri galbūt padės išgydyti kai kurias žaizdas. Kaip nustebau praėjusią žiemą Milane išvydusi vaikų darželį primenančią „Gucci“ vyrų

kolekciją. Italai nebijo tapti vaikais, atsipalaidavusiais paaugliais. Matyt, jiems tai padeda. Jiems malonu prisiminti vaikystę. Jie bijo per anksti pasenti, būti solidūs, pompastiški moralistai. Ar ne tai nulemia meilę sau patiems ir savo artimui? Esu tikra, ji – ta meilė – užtikrina pasitikėjimą savimi ir geismą gyventi.

Galbūt keletas per daug metų Italijoje mano atrastų *maschio italiano* (it. *italų vyras*) žavesio paslapčių, kurias atskleisiu, mieli Lietuvos vyrai, jūsų nežais. Gal tiesiog padės suprasti, kur prašauate pro šalį, o kartais, visai be reikalo, bijote ir nerizikuojate, arba, visai be reikalo, rizikuojate. Ir patiriate nusivylimą.

Visas mano gyvenimas – tai nuolatinė kova su priešinga lytimi, su vieninteliu, pirmu sutiktu, bet visam gyvenimui, vyru. Su visomis iš to išplaukiančiomis pasekmėmis. Kančia besipykstant ir beprotiška palaima susitaikius. Kartais plūstuosi itališkai pačiais *itališkiausiais* keiksmiais, ir ašaros liejasi upeliais. Bet man niekada nebuvo nuobodu. Tikiu, kad ši knyga Lietuvos vyrus išmokys ne ieškoti partnerės, bet patiems būti gerais partneriais. Tokia yra vyro – lietuvio ir italo – paskirtis šioje žemėje. Tikiuosi, kad mano knyga padės jums pamilti save. Tik tada pasitikėsite savimi, jums ir su jumis nebus nuobodu. Ir galėsite suteikti laimės moteriai.

Mano knygos herojai

Svarstydamą apie italus, kuriuos ketinau pasirinkti savo knygos „Stilingi egoistai“ herojais, abejojau. Ką pasirinkti: garsius Italijos vyrus – Milano mados dizainerius, o gal jų klientus, madų pristatymus lankančius svečius? O gal savo bendraamžius, tiesiog patrauklius, turinčius puikų humoro jausmą romiečius? Arba Romos pajūryje savaitgalį stilingumu kvapą gniaužiančius moksleivius? O gal sporto klube kas vakarą įtampą išliejančius kolegas? Juos sutinku kasdien, su jais pasilabinu, pakeiksnoju Romos smogą: papasakoti apie juos būtų paprasta.

Viskas išsisprendė spontaniškai. Praėjusį sausį išvykau į Florencijos „Pitti Immagine Uomo“ – vyrų madai skirtą kasmetinę parodą – ir likau priblokšta, pirmiausia, sezono temos. „Pitti Generation(s)“ („Pitti karta (-os)“) – toks buvo šios vyrų mados savaitės leitmotyvas. Temą geriausiai perteikė kunigaikščių Medici

tvirtovės *Fortezza da Basso* fasado sienelė. Bepalvė, juoda – balta – pilka, tarsi senų fotografijų albumas, tačiau į ją buvo nesunku įsižiūrėti: barzdotos dendis, jaunuolis ir senolis raukšlių išvagotu veidu. Tarp šių personažų buvo tik vienas skirtumas – amžius. Tad mano sprendimas toks: pasakosiu apie įvairių kartų vyrus. Šį sprendimą įtvirtino ir Lietuvoje įvykęs stilingiausio metų vyro konkursas. Jo dalyviai – įvairaus amžiaus vyrai.

Tąkart Florencijos parodoje labiau nei naujojo sezono kolekcijos mane žavėjo gyvi jos lankytojai – vyrai. Plaupė lietus, bet jiems buvo nusišpjauti. Pagyvenę ir jauni, studentai ir senjorai atrodė lyg nuo podiumo nužengę modeliai. Jiems, tokiems dailiems ir ypatingiems, buvo smagu rodyti save kitiems ir tiesiog jausti malonumą būti čia, Italijos svetine vadina mame mieste. Elegantiški ir gniaužiantys kvapą gėlėtais kašmyro šaliais, skrybėlėmis,

Florencijos Fortezza
da Basso sienelėje –
mados savaitės tema
„Kartos“

dailiais atvartais stulbinančiomis kelnėmis ir skusto ponio kailiuku papuoštais sportiniais batais. Stabdžiau dailius dendžius ir stengiausi juos kuo greičiau nufotografuoti. Jie be baimės pozavo. Dailiai nusiskutę sinjorai ir visiškai jauni vaikinukai su barzdelėmis išsiskyrė iš minios ir kartu susiliejo su ja *ultrastilingomis* šukuosenomis, sveikais įdegusiais veidais, visų jų akyse

spindėjo ugnelės. Patikėkite, jie privertė mane nusišypsoti ir pamiršti viską, kas vyksta už akmeninės Fortezza da Basso sienos, ir dar kartą savęs paklausti: kas verčia šiuos vyrus – jaunus ir senus – skirti tiek daug dėmesio sau? Tikriausiai tai nulemta iš anksto, noras išsiskirti eina iš kartos į kartą? Jei madingai rengėsi tavo senelis, toks būsi ir tu, ir tavo sūnus. Tikrai ne baimė atsilikti

Florencijos vyrų mados
savaitės svečiai –
įvairaus amžiaus vyrai

nuo laiko, atrodyti nemadingai juos atvedė čia, į naujų mados tendencijų lopšį – „Pitti Uomo“ ekspoziciją. Ir truputį pykau: kaip jiems viskas paprasta, tai ne mūsų vyrams!

Stebėdama juos neabejojau, kad rinktis prigludusį švarką jų niekas neverčia. Kad tai malonu, jei labai myli save. Juk apsivilkti skaisčios geltonos spalvos eilutę arba

užsimauti rožines kelnes, rodos, tinkančias tik dailiajai lyčiai, užsidėti siaurakraštę „Borsalino“ skrybėlaitę ir apsimausti ryškias kašmyro kojines reikia ypatingo pasitikėjimo savimi. O galbūt ko nors kito? Sakykime, geros nuotaikos, tikrumo kasdienybėje, darbe, šeimoje. Juk būtent tai lemia meilę pasauliui, kiekvienam sutiktam gatvėje.

„Ermano Scervino“
2016 m. pavasario–
vasaros kolekcija

Žvelgdama į šiuos įvairaus amžiaus vyrus svarsčiau, kodėl būtent italai mėgsta vilkėti ekstravagantiškai, kodėl būtinai išryškina vyrišką torsą ir nugaros linkį. Kodėl italai, o ne britai ar vokiečiai taip meistriškai susiformuoja šukuosenas ir išpuoselėja plačius antakius. Iš kur tas keistas ekshibicionizmas, į save nukreiptas dėmesys? Kad ir kaip būtų keista, man, priešingai lyčiai, jis atmetimo reakcijos niekada nesukėlė, nors ne kartą aukštindama šiuos vyrus buvau apšaukta beprote. Kiek kartų kilo noras nuleisti rankas, bet tie vyrai mane įkvėpdavo ir vėl eidavau pirmyn. Niekada jų nevadinau kitokiais vardais, nors dar ir šiandien portaluose kai kurie straipsnių komentatoriai aršiai aptarinėja mano herojų seksualinę orientaciją. Tiek to.

Bet vėl svarstau – ar mylėti save reiškia būti kitokiam? Kaip manote jūs, Lietuvos vyrai? Tą dieną, kai įsigijote pirmąjį minkštą prabangų kašmyro megztuką ir apsilikę jį pajutote pasitenkinimo jausmą, tikriausiai jau pasijutote gėjais? Nusisukote nuo savo moterų ir nebegalite atsitraukti nuo veidrodžio lyg dorianai grėjai.

Prisipažinsiu, dirbdama Milano ir Florencijos vyrų mados

savaitėse mačiau galybes kitokių vyrų. Bet jų tikrai nelaikau demonais. Tikrai nematau, kad elegantiškai rengtis – vien jų prioritetas. Vyrai, kuriuos fotografavau Florencijoje praėjusią žiemą, man atrodė kaip dieviški partneriai, šalia jų jaučiausi tikra moterimi, norėjau pasitempti, nes atrodė natūralūs, nesumeluoti, lyg būtų išsipuošę ne specialiai Florencijos parodai, o kasdien taip vilkėtų savo darbo vietoje.

Esu fortūnos žmogus ir man Florencijoje nusišypsojo dar viena laimė – sutikau vyrą, italą, kuris padėjo rasti atsakymą į vieną labiausiai mano gyvenimą trikdančių klausimų. Niekada nesitikėjau, kad keturiasdešimtmetis Italijos sosto įpėdinis Emanuele Filiberto di Savoia sutiks pasidalyti ne tik savo sampratą apie vyrų madą, bet patikės intymiausias vaikystės paslaptis. Dar labiau negalėjau tikėtis, kad vienas tipiškiausių *maschio italiano* taps patraukliu mano knygos herojumi.

Pradėsiu nuo princo, vėliau – pasikliausiu savo pokalbiais su mados garsenybėmis, o paibaigai paliksiu žavius stilingus dvidešimtmečius – Imperatoriaus Augusto ir kitų Romos licėjų moksleivius. Tikiuos, mieli vyrai, netapsiu jums nuobodi.

Pirmoji paslaptis. Nerožiniai vaikystės sapnai

Karališkosios Savoia
dinastijos herbas

Ne kartą man šovė į galvą mintis: mada – tai ne šiaip sau garderobo išraiška. Jei viena asmenybė nori išsiskirti iš minios, o kita – joje pasislėpti, ar tai tik nebus susiję su kokia nors psichologine problema?

Šią abejonę patvirtino mano pašnekovas – Italijos sosto įpėdinis princas Emanuele Filiberto Umberto Reza Ciro René Maria di Savoia. Tai patrauklus ir įdomus vyras ne tik dėl savo ilgo ir sudėtingo vardo. Nustebau, kai princas be jokios arogancijos sutiko su manimi kalbėtis, ir mintyse pasvarsčiau, ar neturėčiau į vieną elegantiškiausių ir pačių kilmingiausių Italijos vyrų kreiptis *altezza reale* – *Karališkoji Aukštybė*. Bet paskutinis Italijos sosto įpėdinis Emanuele Filiberto pasirodė paprastas ir mielas vyriškis. Florencijoje „Pitti Immagine Uomo“ vyrų mados savaitėje jį pirmąkart pamačiau visai kitokiame vaidmenyje. Jis čia prisistatė ne kaip princas, o kaip drabužių linijos „Prince Tees“ kūrėjas. Princas čia rodė

naują miegamojo garderobo kolekciją, kuri šiek tiek šokiravo spaudą. Princas ir švelnios, minkštos lyg žaislai pižamos. Kas gi tai? Iššūkis ar tiesiog jo *didenybės* kasdiena? Tik vėliau paaiškėjo, kodėl šiam vyrui tokia svarbi gera psichologinė būsena miegant. Ji, glaudžiausiai susijusi su rafinuota karališkąja prabanga ir labai intymia nakties mada, vis dėlto nėra užtikrinta.

Savoia dinastijos
Venarijos rūmai

Italijos sosto įpėdinio mados idėja – sapnų ir miego pasaulis, ta sunkiai suvokiama racionali protu substancija, kuri, pasak kūrėjo, nulemia kiekvieno iš mūsų gyvenimą. Princas mane dar kartą įtikino, kad būtent sapnuose užkodotos visos mūsų vaikystės problemos. Kaip susapnuosime, taip ir nugyvensime dieną. Nakties išgyvenimai lydės mus visą parą ir taip viskas vėl kartosis. Ta nuotaika, su kuria pabusime ryte, nulems mūsų darbų sėkmę ir nesėkmes.

Florencijoje kalbinant italų papaiškėjo, kad jo vaikystės sap-

nai anaipol nebuvo rožiniai, kad jis visą savo gyvenimą tikrai nesimaudė prabangoje. Anaipol. Paskutiniojo legitimaus Italijos karaliaus Umberto II anūkas gimė Šveicarijoje, tremtyje. Visiems vyriškosios lyties karališkosios Savoia šeimos palikuonims buvo uždrausta įžengti į Italijos teritoriją – taip po karo nubalsavo italai. 43 metų princui Emanuele Filiberto į tėvynę buvo leista sugrįžti tik 2002 metais. Jis išgyveno ir pačias aršiausias šeimos dramas, kurios tikriausiai nulėmė ir tolimesnius jo išgyvenimus – tris vėžio operacijas. Atvykusi

Princas Emanuele
Filiberto (kairėje)
su tėvais

į Italiją sužinojau apie princą, pasipriešinusį tėvų valiai ir vedusį užsienietę, su kuria vėliau susilaukė dviejų vaikų. Neretai jį stebėdavau įvairiose Italijos televizijos šou laidose. Jis šoko ir čiuožė ant ledo, dalyvavo grožio konkursuose, laisvai kalbėdavo su spauda, kartais vieną kitą pernelyg nekorektišką žurnalistą pasiūsdavo į negarbingą vietą. Kitaip tariant, nusprendė būti eilinis žmogus. Visai kitoks nei jo seneliai ir tėvai – paprastas simpatiškas vyras. Tuo pat metu Emanuele Filiberto dirbo ir kaip dizaineris ir išgarsėjo kurdamas kokybiškus teniso marškinėlius (*T-shirts*). Gal jo sukurtos pižamos ir nebūtų suintrigavusios labiau nei paties princo asmenybė, jei ne jų sudėtis – *cashmere nobile* – kilmingasis

kašmyras, taurus, prabangus verpalas. Tik kodėl jis atsidūrė pižamose?

Palietęs ranka savo kūrinį – raudonojo vyno spalvos kašmyro pižamą – Emanuele Filiberto, lyg paragavęs kažko skanaus, užsimerkė. Ir akimirksniu sugriovė nuostatą, kad vyras yra tokia būtybė, kuriai nereikia švelnumo. Būtent princo pižamos įtikino, kad vyras nėra kiek ne mažiau už dailiąją lytį siekia išgyventi malonumą, primenantį malonų vaikystės sapną – švelnų, sunkiai žodžiais apibrėžiamą. Princas aiškino, kad pižamų dekoras – skraidančios plunksnos – simbolizuoja gerus jo sapnus, tuos, kuriuos jis norėtų susapnuoti dar ne kartą...

Esu mados žurnalistė ir mano tikslas – įsigilinti į naujas

Princą Emanuele Filiberto kalbina žurnalistė Jurga Jurkevičienė

spalvas, siluetus ir pluoštus, kad galėčiau tai paaiškinti skaitytojams, todėl neatstojau: kam šiulaikiniams vyrams reikalingas toks rafinuo-tumas, kam reikia to kažmyro?

Štai čia, matyt, ir paliečiau jautrią Emanuele Filiberto vietą. Princas nenorom prisipažino, kad tuos nerožinius vaikystės sapnus būtų galima pavadinti dar sunkesniu terminu. Bet vaikystės iš savo gyvenimo jis nenorėtų išbraukti, todėl ir pačių ryškiausių sapnų išgyvenimai niekada savaime neišsitrins. Tada pradėjo metodškai lyg koks psichologas dėstyti, kad slogius sapnus tiesiog reikia išmokti pakeisti į malonius.

„Išmokti pakeisti?“ – likau apstulbusi. Aš, sapnų auka, šiandien čia, Florencijoje, su-

žinosiu, kaip atrasti tą stebuklingą raktą į juodąją Pando-ros skrynią, pilną vaikystės košmarų, kurie ir šiandien persekioja neleisdami atsi-palaiduoti. O princas toliau visai rimtai aiškino lyg gerai išmoktą pamoką: „Pakeisti į tokius nuostabius sapnus, kurie primintų geidulingą pa-laimos jausmą, tai, ką mes, italai, nuodėmingai vadiname *lussuria* (it. *geismas*).“ Na, prin-cas pasakė „mes, italai“, ta-čiau tą akimirką panorau jam paprieštarauti. Visi mes norė-tume blogus sapnus pakeisti maloniais, nors ir nesame gi-mę princais. Bet kurgi čia šuo pakastas? Ir kodėl šią sapnų teoriją sukūrė trapios prigim-ties princas?

Tik gerokai vėliau supratau, jog jis, lyg Antoine'o de Saint-

Kolekcijos autorius
su „Prince Tees“
modeliais

Venarijos rūmų skliau-
tai – „Prince Tees“
kolekcijos fonas „Pitti
Immagine Uomo“
parodoje Florencijoje

Exupery princas, pabandė peržengti ribą tarp šio pasaulio ir siurrealaus, nepriklausančio nuo mūsų, atsispindinčio pasąmonėje ir išreikšto sapnais. Drąsus tas vyras, tądien galvojau atsargiai liesdama jo pižamas iš švelnaus kašmyro, kurios, prisipažino, jam priminė mamos rankų švelnumą vaikystėje. Galvojau apie mamas ir lietuvius vyrus, kurie galbūt negavo to mamos švelnumo ir galbūt jų sapnai taip pat nėra rožiniai. Man tapo visiškai suprantama princo užuomina

apie kai kurių vyrų taip niekada ir nepasiektą *lussuria*.

Emanuele Filiberto savo kašmyro pižamas papuošė Amerikos indėnų papuošalais *acchiappasogni* (it. *pagauk sapnus*), kuriuos ant kaklo nešiodami inkai, pasirodo, sugebėdavo savo mintis bei sapnus išgryninti ir pakeisti maloniais. Štai koks nuostabus atradimas. Pasirodo, yra būdas pakeisti atminty įstrigusias vaikystės vizijas.

Su princu dar ilgai kalbėjomės apie sapnus, miegą

Blogus sapnus maloniais gali pakeisti tik inkų papuošalai

ir gerą dienos nuotaiką. Štai ir išsprendė psichologų neišspręsta problema. Žvelgdama į likimo mėtų ir vėtytą vyrą išdrįsau užduoti ir kitą klausimą: gal būtent ta pasąmonėje užkoduota paslaptis kai kuriems vyrams neleidžia išsivaduoti iš tabu ir sukelia norą slėptis minioje. Kažkokia vaikystės paslaptis persekioja juos visą gyvenimą, sukeldama baimę kuo nors išsiskirti, pajusti malonumą išreiškiant save.

„Elegancija – tai ne šiaip garderobo suma: švarkas, nertinis, kelnės, apavas. Greičiau tai pavadinčiau būseną, – tvirtino vienas elegantiškiausių Italijos vyrų. – Ji slypi tik toje asmenybėje, kuri vilkėdama išsirinktus drabužius jaučia pasitenkinimą, išgyvena malonią komforto būseną. Kaip tik ta būseną užtikrina vyrui patikėjimą savimi, nulemia jo elgesį, manieras.“

Bet dažnam vyrui norisi vilkėti tiesiog patogų drabužį,

kuris nevaržo judesius, netrikdo, tik tada jis jaučiasi saugus. Išgirdęs tokius mano svarstymus pižamų kūrėjas papurtė galvą: „O ne: jei vyras niekuo neišsiskiria, vadinasi, jam ne labai gera gyventi. Laiminga asmenybė visada išsiskiria, ir tai nėra blogai. Vilkėti kašmyro pižamą vyrui bus labai malonu. Ir tai yra mažytis ginklas prieš mūsų pačių mintis. Juk naktį, pasinėrę į savo sapnus, tampame maži ir pažeidžiami lyg vaikai.“

Lankydamą mados savaitės šiandien labai daug girdžiu kalbant apie malonumą. Apie jį rašiau kurdama moterims „Itališkos elegancijos kodą“, matyt, jo neišvengsiu ir dabar. Terminas „malonumas“ visada tiesiogiai buvo taikomas dailiajai lyčiai: malonumas dėvėti apatinį trikotažą, malonumas išleisti pinigus gražiems drabužiams, malonumas gaminti valgi, malonumas sėdėti kirpėjo kėdėje. Vienaime laiške mano minėtas verslininkas iš Druskininkų teigė, kad visuomenei kalbėti apie moteris, joms patarti, mokyti, jas suprasti atrodo visiškai natūralu ir nekalta. Apie tai, sakė vyras, garsiai diskutuojama, rašoma knygose ir madų žurnaluose. Moteris turi teisę jausti malonumą. O vyrai?

„Vyrai – ta nuskriaustoji visuomenės dalis, kurios gyvenime viskas tarsi gali išsispęsti savaime“, – man teigė druskininkietis. Jo laiške tarp eilučių ryškėjo mintis: mūsų vyrai jausis kalti, jei vieną dieną ims ir panorės patirti tą malonumą, kurį jaučia italai. O jei dar ims norėti ne tik kašmyro megztukų, bet ir pižamų, kojinių, ar tai nebus pavadinata egoizmu arba dar blogiau? Laiške tarsi jaučiau abejonę, jog išauš ta diena, kai kas nors ims ir susirūpins, kad ir Lietuvos vyrams reikia švelnumo.

Kalbant su Italijos sosto įpėdiniu blykstelėjo mintis – o kodėl ne mada turėtų suteikti vyrui tą švelnumo pojūtį, kurį jis išgyveno, o gal ir ne, vaikystėje ir sukelti princo minėtą *lussuria* jausmą rafinuotais, švelniais ir brangiais audiniais? Juk būtent mielas drabužis atpalaiduoja, skatina atsigręžti į save. Na ir kas, kad tapsite šiek tiek egoistu. Kodėl švelnūs, kokybiški nakties drabužių audiniai, mieli lietuviai vyrai, negalėtų palydėti ir jus į malonių sapnų karalystę? Manau, ne vienas jūsų sutiksime – tereikia pabandyti „nusimesti“ kaltės jausmą, ir pradėsime naują – malonią, kupiną meilės dieną.